

PHẦN 4

Căng thẳng, hồi hộp, lo âu cánh cửa phòng cấp cứu im lặng tỏa ra hơi khí lạnh từ gian phòng cho đến người nhà bệnh nhân. Kỳ Long ngồi gục đầu chờ đợi, mười ngón tay vô bầu mái tóc và siết chặt theo từng cảm giác nóng ruột. Anh cầu trời khẩn phật cho mẹ mình được bình yên.

Ngọn đèn đỏ trước phòng cấp cứu bật sáng.

Cánh cửa phòng cấp cứu bật mở, Kỳ Long đứng bật dậy lao nhanh tới vị bác sĩ hỏi:

- Bác sĩ! Mẹ của tôi có gì không?

Tháo tấm khăn che miệng, vị bác sĩ già nở nụ cười tươi tắn báo hiệu điều lạc quan cho thân nhân yên lòng.

- Đã qua cơn nguy hiểm. May nhờ đưa đến kịp thời, nếu không, chậm chút xíu là chúng tôi bó tay. Bà bị rối loạn nhịp tim hoàn toàn.

Bệnh nặng, nhưng nghe mẹ không sao, Kỳ Long thở phào nhẹ nhõm.

- Con cảm ơn bác sĩ!

- Không có gì! Giờ anh theo tôi xuống làm thủ tục cho bệnh nhân nhập viện. Nhưng chúng tôi cũng báo trước, gia đình chú để người bệnh có cảm giác hồi hộp, lo âu, khó chịu.

- Dạ vâng.

Vị bác sĩ lướt qua. Kỳ Long lại thở phào cái nữa. Anh xoay qua nhìn cô bé đứng bên cạnh, người tài xế bất đắc dĩ bị anh chặn đường lúc nãy. Giờ anh mới nhận ra, mới biết là người quen.

- Xin... Xin lỗi cô, Diễm Mi - Anh nói thật khó - Tại... tại tôi quỳnh quá, nên... Đứng này giờ chúng kiến tất cả, thấu hiểu được tâm trạng của anh, tâm trạng của đứa con lo cho căn bệnh của người mẹ nên quỳnh cả lên, mắt bình tĩnh, nàng không trách, không giận mà còn cảm kích.

- Không sao. Em hiểu tâm trạng anh. Mọi người không có gì là em vui rồi. Lúc khuya, anh nhảy xổ ra làm em bất đứng tim. May nhờ thắng kịp, nếu không thì khổ nữa.

- Anh đi xuống làm thủ tục nhập viện cho bác đi.

Tiếng Diễm Mi thật nhẹ nhàng, ấm áp nhắc nhở anh. Kỳ Long sực nhớ. Đúng rồi! Phải cho mẹ nhập viện. Nhưng... nhưng tiền đâu? Trong túi anh giờ không có lấy các bạc. Mấy tháng nay, anh có làm việc gì đâu. Anh bỏ việc.

Báo ứng! Lúc trước sống trong giàu sang, anh tặng cho bạn gái những thứ quý giá như vòng đính kim cương giá trị lại không tiếc, giờ chỉ cần một tờ polyme mệnh giá nhỏ thôi, thế mà không có.

Kỳ Long còn ân hận mấy tháng nay mình không nghe lời mẹ lo đi kiếm việc làm. Cứ mãi buồn bã, đau khổ, uống rượu, vẽ tranh nhảm nhí. Đến khi...

Sợi dây chuyền có mặt hình phật bà Quan Âm còm cộm ở cổ, Kỳ Long đưa tay bứt nó ra. Anh ngắm nghía nó. Lật mặt sau tượng phật có khắc tên của anh: "Nguyễn Kỳ Long", trị giá khoảng mấy chỉ vàng. Đây là sợi dây ông bà nội đeo vào cổ anh trước lúc mất. Họ muốn anh sau này coi nó như vật đính hôn để cưới vợ. Anh, gia đình, cha mẹ luôn gìn giữ nó, thậm chí lúc bán nhà để trả nợ, vậy mà sợi dây này, quyết giữ lại cho bằng được.

Giờ, mẹ nằm thắp thớm trên giường Mạng sống? Vật quý giá? Thôi, mình đành đem cầm vậy!

Kỳ Long hôn nhẹ lên nó, hôn lần cuối, hôn tiễn biệt. Sau này có tiền, anh sẽ chuộc lại. Quyết định đi! Kỳ Long đưa tay bắt tay với Diễm Mi.

- Một lần nữa, anh cảm ơn em. Anh xuống làm thủ tục nhập viện cho mẹ. Em về!

Diễm Mi cười gượng. Trong đầu nàng nghĩ ngợi nhiều điều bâng quơ. Nâng chú ý nhiều đến hành động ngắm nhìn, rồi hôn sợi dây chuyền của Kỳ Long. Lẽ nào... Thôi kệ! Buồn ngủ quá! Mình về đánh một giấc cho khỏe người cái đã.

- Em về.

Bước ra khỏi bệnh viện, lòng Diễm Mi rối rắm. Rối rắm do nghĩ về Kỳ Long, về chàng trai giữa đêm khuya bế mẹ trên tay, bất chấp sự sống và cái chết lao ra chặn đầu xe.

Hừ! Ra đến đầu xe, Diễm Mi lại hừ một cái. Giờ mà về nhà thì chắc chắn bị ông già mắng cho một trận nên thân về tội đêm khuya ngủ không được, tự do lấy xe đi hóng mát đến sáng mới về. Nhưng không sao, dù có là gì đi nữa, dù có thế nào thì hôm nay, mình cũng học được một bài học để đời.

Cuộc sống này còn nhiều mảnh đời khó khăn. Con người hội đầy đủ những yếu tố “chân, thiện, mỹ” tốt xấu. Và khi những khó khăn của dòng đời dồn họ vào đường cùng, thì lúc đó, họ sẽ bất chấp sự sống còn”

Đây rồi! Diễm Mi kêu thầm khi nàng cầm sợi dây chuyền có mặt hình Phật bà Quan Âm, phía sau khắc tên "Nguyễn Kỳ Long". Một cái tên nói lên sự mạnh mẽ, khó quên, giúp cho nàng dễ nhận ra đây là sợi dây chuyền của anh ta.

Tính xong tiền mua lại, Diễm Mi cất vào túi áo rồi lặng lẽ bước ra khỏi tiệm vàng "Hồng Mai". Nàng không khó gì tìm ra la tông tích của sợi dây trong hàng trăm tiệm vàng ở tỉnh.

Nàng đoán, lúc ấy, Kỳ Long cần gấp tiền để đóng viện phí cho bà Kỳ Châu, ắt hẳn anh sẽ bán hay cầm nó ở tiệm nào gần bệnh viện nhất. Quả nhiên đúng như thế.

Giờ có được nó, giữ nó trong người. Cái khó ở đây là nàng muốn mình phải viện ra lý do gì, phương cách hợp lý để giao trả cho. Kỳ Long với thành ý giúp người đang gặp cảnh khó khăn. Một thành ý hoàn toàn, một mục đích ấp ủ trong người nâng từ hôm đưa hai mẹ con anh vào bệnh viện. Thấy anh nâng niu, luyến tiếc, chắc hẳn sẽ rất quý sợi dây này. Song, thành ý chưa hẳn lúc nào cũng được mọi người đón nhận. Nàng đã từng bị anh mắng rửa, khó chịu một lần rồi. Giờ gặp lại, giúp anh, lỡ anh không thích thì khổ. Lòng người khó hiểu quá.

Nói là thế, nhưng Diễm Mi vẫn thả nhẹ bước chân trên đường. Nắng sáng mai vàng nhạt, dễ chịu, xe cộ tấp nập. Rõ ràng quê hương mình cũng nhộn nhịp sôi động không kém gì bên Mỹ. Hơn nữa là bốn phương bẻ lạng thanh bình, kỷ cương, không phức tạp lộn xộn. Diễm Mi không biết mình đang đi về nhà hay tới bệnh viện thăm bà Kỳ Châu? Ở đó nàng sẽ gặp người ấy, anh họa sĩ vô tình, lén lút vẽ tranh mình hôm nọ hoặc đang đi chơi, ngắm cảnh quê, hương.

Kít...

Giật mình quay lại, thấy Tô Quyên đang ngồi trên chiếc Nouvo màu trắng, mắt đeo kính đen, mình mặc bộ đầm đen. Trông thật nổi, thật đẹp chẳng kém gì mình tinh màn ảnh.

Diễm Mi không ngờ nhỏ bạn của mình lại có sắc đến vậy. Ngồi trên xe, Tô Quyên héch mồm lên hỏi:

- Đi đâu mà lững thững, tao bằm còi inh ỏi thế mà không nghe?

Diễm Mi mở to đôi mắt đáng điệu ngạc nhiên:

- Mày đó hả, Tố Quyên?

- Tao chứ ai?

Không ngờ hôm nay, mày đẹp quá, tao nhận không ra. Lóa mắt rồi.

Tố Quyên cười khúc khích:

- Đẹp cái đầu mày. Đi đâu đó?

- Tao đi... - Diễm Mi nghĩ ngợi, nàng giấu không muốn nói cho Tố Quyên biết chuyện mình đến tiệm vàng "Hồng Mai chuộc lại sợi dây chuyền cho Kỳ Long. Nàng lấp lửng - Tao... tao đi mua ít đồ cá nhân.

Tố Quyên không chú tâm đến câu nói gượng gập của Diễm Mi.

- Lên xe, tao chở về.

- Ừ

Nói rồi, Diễm Mi ngồi lên xe. Hơi sáng, cha mình đi công chuyện, anh Hai còn ngủ. Nhưng tính ông ngủ dậy là đi liền. Nếu giờ mình về thì chỉ có nước ở nhà một mình. Buồn chết đi được. À...

- Vậy mày đến nhà tao chơi luôn. Hôm nay, tao ở nhà một mình. - Diễm Mi rủ rê.

- Nói là nhà tao, chứ thực ra là nhà thuê, chuyện cơm nước có người phục vụ riêng.

Tố Quyên gật đầu.

- Cũng được.

Reng... reng...

Do thấy không khóa cửa, đồng nghĩa trong nhà có người. Diễm Mi đoán, chắc ba mình về rồi nên nàng bấm chuông.

Từ trên tầng hai, không phải ông Thành Minh mà là Thành Nhật xuất hiện. Hơi bất ngờ. Thành Nhật trong bộ dạng còn ngủ nướng, tóc tai bù xù, áo ngủ phong phanh trước ngực ra đứng chống tay lên thành lan can nhìn xuống.

- Đi đâu về mà bấm chuông kêu ngủ không được? Cửa không khóa trong, đưa tay vào mở chốt đi.

Nhìn bộ dạng ông sao mà bê bối, Diễm Mi ngán ngẩm:

- Mặt trời đứng bóng rồi, ông ơi! Tôi qua đi vũ trường với mấy con bikini da trắng tóc vàng, tóc đen, giờ về ngủ nướng.

Thấy Diễm Mi đụng chạm đến chuyện đời tư của mình, Thành Nhật dựng tóc gáy:

- Chuyện riêng tư của tao, cấm mày xen vào. Con gái biết gì mà nói.
- Hôm nay, em đưa bạn về nhà chơi.

Giờ Thành Nhật mới chú ý đến cô bạn của Diễm Mi. Thấy rồi, anh mới sáng mắt, nhảy cả mình lên. Do đeo kính đen, lại đứng quá xa nên Thành Nhật không nhận ra Tô Quyên. Chà! Mát mắt quá! Được lắm! Anh không đáp gì mà đi nhanh vào trong.

Diễm Mi đẩy cửa cho Tô Quyên chạy xe thẳng vào sân. Dựng xe đàng hoàng rồi hai nàng nắm tay, thông dong bước vào thêm nhà. Mười một giờ trưa rồi có lẽ.

- Sao mày nói ở nhà một mình?

- Mọi khi giờ này, anh Hai tao không bao giờ ở nhà. Không cặp bồ với cô này thì cũng tấp vào cô kia. Xem ra hôm nay, trời mưa to rồi.

- Dân chơi dữ vậy ta?

- Chứ sao? chơi theo kiểu Mỹ đó mày

Đưa tay bấm rờ-một cho máy lạnh điều hòa nhiệt độ trong nhà. Mát mẻ, Tô Quyên đẩy kính ngược lên đỉnh trán: Ngồi gác tréo chân, ngả người dựa vào thành ghế xa lông, mắt nhìn bao quát căn nhà rộng rãi, tiện nghi ra phết!

- Nhà này thuê một tháng bao nhiêu vậy Mi?

- Cũng rẻ. Một triệu đồng.

Diễm Mi mở tủ lạnh lấy hai lon cam ép có ống hút, mời Tô Quyên một lon:

- Uống nước đi! Đợi anh Hai tao kiếm chỗ xong, cùng người bạn thành lập công ty là gia đình tao mua phứt căn nhà bên này luôn, khỏi thuê mướn mắc công.

Có tiếng dép đi lộp cộp từ phía cầu thang, Thành Nhật sau khi vệ sinh ngay tại phòng bước xuống. Từ giữa cầu thang, anh liếc sang bên trái, nơi Diễm Mi

và cô bạn của nó đang trò chuyện. Giờ mới biết. À, thì ra là Tố Quyên, cô bé hôm nọ.

Anh tiến đến chỗ hai người và kéo ghế ngồi.

- Tưởng là ai, thì ra là em, Tố Quyên.

- Chào anh!

Trưa lắm rồi! Hôm nay có Tố Quyên đến chơi bất chợt nên phải dọn thêm cơm đặt từ chủ nhà. Diễm Mi đứng lên đi về phía điện thoại bàn, nhường lại cho Thành Nhật ngồi tiếp chuyện với Tố Quyên. Đã quen nhau nên hai người sẽ tự nhiên thôi.

- Hôm nay, anh thấy em đẹp hơn hôm trước. Thay đổi nhiều quá, khiến anh nhận không ra.

Bỏ chân xuống, Tố Quyên cười tươi trước câu nói của Thành Nhật:

- Lâu lâu cũng nên thay đổi áo quần, hình dáng bên ngoài một chút. Còn con người thì em vẫn là em. Anh cũng thế mà.

Thành Nhật nhướn hàng chân mày:

- Anh sao?

- Em nghe Diễm Mi nói, mọi hôm giờ này, anh không ở nhà. Hôm nay thì khác. Lại Diễm Mi! Chứa ghét cái mỏ con bé ấy thọc mạch, cái gì trong nhà chưa rõ ngoài ngõ đã tường. Tiết lộ cái gì cho đàn bà con gái biết là bại lộ bí mật một nửa. Thành Nhật quay xuống nhà bếp kêu Diễm Mi.

- Diễm Mi! Em nhiều chuyện quá. Bà Tám vừa vừa thôi.

- Gì hả? - Dưới bếp, Diễm Mi không biết gì lộ đầu lên - Vô duyên quá ông ơi! Ồ, tôi bà Tám đó. Nhưng anh đừng quên bà Tám là mẹ của đàn ông.

Nghe cái cái bắt lý của Diễm Mi, Thành Nhật cay cú.

Tố Quyên cười. Con nhỏ này, mồm mép chanh chua quá. Mới về Việt Nam sao rành ca dao tục ngữ, triết lý tiếng Việt dữ thế không biết. Bó tay!

- Ê, anh đừng la Diễm Mi! Người nó thật thà ngay thẳng là điều đáng quý. Anh bắt nó nói dối sao được. Nhưng riêng anh thì em thấy cũng còn cái thay đổi nữa.

- Thay đổi gì nữa? - Thành Nhật khó chịu hỏi.

Tố Quyên đáp thẳng:

- Hôm trước gặp anh, em thấy anh hết chê bai quê mình cái này lại đến cái nọ, giờ anh lại khen con gái quê mình đẹp.

- Anh khen khi nào?

- Mới nãy, anh khen em đó thôi.

- Ờ... ờ - Thành Nhật cứng miệng. Liếc Tố Quyên - Bắt bẻ gớm!

Tố Quyên tiếp:

- Anh thấy không? Việt Nam có thua kém gì Mỹ, nhất là về nhân tố con người, về tinh thần tổ quốc.

Thành Nhật nhấp môi:

- Em lại ca ngợi quê hương mình quá đó

- Quê hương Việt Nam là niềm tự hào của bất kỳ người Việt Nam nào mà anh.

Ngần ngừ đôi chút, Thành Nhật thấy nếu cứ nói tiếp với Tố Quyên về đề tài quê hương thì lảng quá. Mà có nói cũng chưa hẳn nói lại. Anh không mến quê hương Việt Nam, anh chỉ biết đất nước Mỹ, nơi anh đang sống thì làm sao nói lại Tố Quyên, cô bé lấy quê hương làm niềm tự hào.

Việt Nam thua Mỹ cái này cái nọ, chứ nếu không, em cũng muốn anh đi để thấy cảnh đẹp quê mình.

- Anh chẳng thích lắm khi ngắm cảnh đẹp. Nơi anh thích là nhà hát, vũ trường, khách sạn, hộp đêm...

- Vậy có dịp, anh sẽ đưa em đến thành phố Đà Nẵng để chiêm ngưỡng nơi nghỉ mát Fulama, vũ trường Tây Đô ở Cần Thơ, chợ Bến Thành ở thành phố Hồ Chí Minh...

- Ồ, Mỹ anh đã nghe đến Furama, vũ trường Tây Đô. Em đi với anh đến địa điểm đó chứ?

Tố Quyên sẵn lòng:

- Anh chịu để mắt đến những địa chỉ nổi tiếng ở quê nhà rồi sao?

- Lại nữa! Bắt bẻ, nói móc hoài. Thành Nhật lại áp úng:

- Ờ... ờ... thì...thì...

Thấy Thành Nhật lúng túng, Tố Quyên cười:

- Thôi, em đùa với anh đó. Thứ bảy này đi nhé. Em rảnh được hai ngày cuối tuần. Nhưng vì anh, em chấp nhận nghỉ một ngày cũng không sao.

- Vì anh? Em tình cảm với anh quá đó Tố Quyên.

- Tình cảm cũng có phần. Nhưng cái chính ở đây là trong người em ảnh hưởng nét thân thiện, chất phác của người Việt Nam quê mình.

- Anh thua em! - Thành Nhật đưa hai tay lên cao - Lòng tự hào về quê hương trong người em cao quá. Đi chơi xong, tháng sau anh lại về Mỹ bàn cùng đưa bạn xúc tiến thành lập công ty giày da ở Việt Nam. Lúc ấy, anh sẽ mời em làn hướng dẫn viên du lịch dài dài.

- Sẵn lòng thôi!

Thuyết phục được một người đã xa quê hương lâu năm, để người ấy yêu men quê hương, tự hào quê hương mình hơn. Ai cũng có khả năng xa rời quê hương đến một phương trời nào đó lập nghiệp và sinh sống nhưng không ai có khả năng bắt quê hương xa rời trong trái tim mình. Thành Nhật bắt đầu chú ý đến những địa điểm Việt Nam là vui lắm. Đây quả là một thành công. Tố Quyên tự chúc mừng mình. Nàng hạnh phúc với nụ cười mím nở trên môi.

Chập chap cheng... Ai đã từng đến mảnh đất Cần Thơ nam thanh nữ lịch mà không biết đến vũ trường Tây Đô, không trầm trồ thán phục bởi cái tên nói lên tất cả ấy. Nó vẫn thế, vẫn là tiếng nhạc, tiếng trống đập mạnh mẽ vang âm cả một góc phố đêm, làm hưng phấn bao cảm giác mạnh trong người, làm choáng ngợp những ai đặt chân vào sân chơi đèn hoa, đèn mờ.

- Chà! Nhạc đập cũng được ghê ta!

- Anh thích?

Thành Nhật không nói gì. Tố Quyên cũng không để ý. Nàng vừa nhún nhảy theo điệu nhạc vừa hỏi thêm:

- So với bên Mỹ thì sao?

- Trung bình. Ở bên ấy có nhiều vũ trường nổi tiếng lắm. Họ còn mướn cả dàn nhạc Pop hay ca sĩ về hát nữa kìa. Một ngày nào đó em thiên qua bên ấy, anh sẽ đưa em đi cho biết.

- Ừ

Tố Quyên ừ cho qua chuyện, chứ thật ra nàng cũng chẳng biết khi nào mình có dịp hay cơ hội qua bên ấy. Một phần nàng cũng đang chú ý đến bài nhạc Jazz mà mình thích, nên không chú ý đến lời Thành Nhật.

Đi bên cạnh, nhìn thấy người con gái phía trước trạc tuổi em mình đang hồn nhiên, vô tư nhún nhảy theo điệu nhạc từ ngoài cổng vào đến bên trong, Thành Nhật dù không muốn cười cũng phải nở môi lắc đầu.

- Em có vẻ sành điệu ca hát, khiêu vũ quá!

Ngồi yên xuống ghế sau khi gọi nước, giờ Tố Quyên mới chú ý đến những câu nói của Thành Nhật.

- Anh nói đúng! Em rất thích. Tất cả những thứ ấy là Phong cách, là món ăn tinh thần của em đó. - Tố Quyên nói thêm về sở thích của mình - Anh biết không? Nhiều lúc con người chúng ta lo làm ăn quá, cũng nên bỏ ra chút ít thời gian vui chơi để giải trí đầu óc.

Vũ trường Tây Đô đang vào giờ sôi động nhất, cô MC trong trang phục đầm đen hở hai bên bờ vai, cầm micro đứng trên sân khấu, nở nụ cười thân thiện:

- Kính thưa quý vị quan khách! Hôm nay là tối thứ bảy trong tuần, Huyền Trân gặp lại các bạn. Chúc các bạn có một đêm vui chơi thật vui vẻ thoải mái!

- Thật trùng hợp, tối nay nhằm vào ngày 14-2. Ngày lễ tình yêu (Valentine), nên vũ trường chúng tôi có tổ chức chương trình thi khiêu vũ dành cho các đôi uyên ương. Cặp nào nhảy đẹp nhất, cuối giờ, ban tổ chức sẽ trao giải, và phần thưởng là một trái tim vàng trị giá một lượng vàng SJC. Nào! Mời các bạn hãy đến bên trái hậu trường để đăng ký tham gia.

Nghe hấp dẫn quá! Thành Nhật đặt ly Champagne xuống, rủ Tố Quyên:

- Chúng ta đăng ký tham gia cho vui chứ?

Nhắm nháp môi, Tố Quyên giả vờ cắn nhẹ vào thành ly.

- Nhưng chúng ta không phải là đôi uyên ương.

- Anh chưa hiểu từ uyên ương. Có phải là một người con trai và một người con gái nhảy với nhau gọi là uyên ương?

Cách giải thích của Thành Nhật, Tố Quyên cười:

- Đúng một nữa - Tố Quyên giải thích cho Thành Nhật hiểu thêm - Cũng là người con trai và con gái nhảy nhau, nhưng họ phải là đôi yêu nhau. Còn chúng ta thì...

Thành Nhật hiểu ra lời Tố Quyên. Anh vội đáp nhanh: Vậy thì hay quá. Có cơ hội vờn cô bé này một tí rồi. Anh nhủ thầm trong lòng nhưng ngoài mặt không dám để lộ.

- Nếu thế thì cứ coi như chúng ta là cặp uyên ương đi. Anh và em ra nhảy nhé?

- Được thôi.

Tố Quyên không ngần ngại đồng ý ngay. Nàng còn chủ động đưa tay cho Thành Nhật nắm chặt đi. Đôi tay nàng thật mịn, thật mát làm Thành Nhật khoái cảm vô cùng. Sau khi ghi danh xong là hai người cùng hàng trăm cặp nữa tranh tài với nhau.

Bây giờ, điệu nhạc chính thức nổi lên. Mọi người phải nhảy theo điệu nhạc của ban tổ chức đưa ra. Do ban tổ chức kết hợp với nhiều thể loại, nên tạo thành một điệu rất khác lạ, làm cả vũ trường von đã sôi động nay càng sôi động hơn. Chung quanh khán giả vừa ngồi dùng thức uống vừa vỗ tay hò hét cổ động inh ỏi. Vì không xác định được điệu nhạc, nên đa số các cặp nhảy loạn xạ cả lên. Kẻ giậm chân, kẻ đung mắt, người giật tới tiến lui... Thậm chí có số cặp nhảy đầu không thấy, cuối cùng nằm kèn dưới sàn, làm mọi người cười bắt võ bụng. Duy chỉ có những người quá sành sỏi như Tố Quyên và Thành Nhật mới bắt nhịp được. Điệu nhảy của hai người cũng biến đổi liên tục, nhưng ra dáng.

Đối với Thành Nhật, anh dụ Tố Quyên ra sàn nhảy không phải vì phần thưởng quả tim vàng mà là anh muốn "vờn" nàng. Vờn theo lối "mèo vờn chuột". Vờn tình. Ban đầu thì không có gì, nhưng càng về sau, trước người con gái chịu chơi, sành điệu, quyến rũ dưới ánh đèn làm dòng máu nóng trong người anh kích động theo lý trí. Vừa nhảy, Thành Nhật vừa vòng tay ra, có ý đồ xấu vào hông của Tố Quyên, thì ngay tức thời, cô bé giả vờ rùng mình, ngã vào người anh.

Lúc thuận tiện, nàng lấy trán cụng mạnh vào miệng Thành Nhật khiến anh phải thốt " Trời ơi ". Môi đập vào răng lam Thành Nhật đau buốt da. Chịu không

nổi, Thành Nhật định buông tay ra thì Tố Quyên vội kéo bừa anh lại theo nhịp điệu nhạc.

Lần này, Tố Quyên lúc lắc bộ ngực căng tròn của mình trước mặt Thành Nhật như kích động, khiêu gọi anh. Bị một vố hớ lúc này, Thành Nhật điên tiết. Anh muôn vồ nàng như vồ con mồi cho bằng được. Hiện tại, nhạc đang là điệu Tango, Tố Quyên ngã người trên tay Thành Nhật dáng chim xòe cánh.

Cơ hội đã đến, Thành Nhật định kè môi mình xuống phần ngực người con gái thì bất ngờ nàng đứng bật dậy. Anh mất hứng. Đồng thời còn chưa kịp tiếc nuối thì lãnh thêm cú giậm chân của nàng lên chân mình. Mặt Thành Nhật nhanh chóng xanh lè không có chút máu, nhăn rúm như khi ăn ớt. Để giày cô nâng nhọn hoắt, không kém gì lưỡi dao cắm phập vào chân thì khỏi bình luận từ "đau" như thế nào cho vừa.

Thành Nhật thiếu nước kêu "ôi" lên. Nhưng la lên thì sợ mọi người chung quanh cười què mặt, nên anh đành phải ngậm nín, nhẹ nhàng nhảy đàng hoàng cho đến cuối bài nhạc, rồi buông tay Tố Quyên ra. Ón phát khiếp! Không dám nữa.

- Đây là cặp nhảy đẹp nhất!

Mọi người vỗ tay như pháo khi hai người đứng lên bục nhận giải thưởng.

- Một lần nữa, mọi người vỗ tay chào đôi uyên ương nhảy đẹp nhất đêm nay nào.

Cô MC vừa dứt lời xong là cả vũ trường Tây Đô từ trống đập, kèn vang cho đến pháo tay đồng loạt đội lên, làm Thành Nhật lẫn Tố Quyên chìm ngập trong niềm vui chiến thắng.

Cô MC tươi cười đưa micro hỏi Thành Nhật:

- Anh cảm thấy thế nào khi mình đoạt giải nhất và giải thưởng quả tim vàng?

Bị giày Tố Quyên giậm lúc này nên chán còn đau ê ảm, Thành Nhật gắng gượng trả lời, trông rất đau khổ.

- Tôi... tôi rất hạnh phúc.

Cô MC lại chia micro qua Tố Quyên:

- Còn bạn?

Tố Quyên thích, nàng nồng nhiệt hào hứng:

- Tôi đăng ký chỉ với mục đích chính là vui chơi. Còn phần thưởng này, chúng tôi xin gửi vào hội từ thiện.

- Ô, tuyệt quá! - Cô MC lại quay xuống oang oang với quan khách - Nào, mọi người hãy vỗ tay thật giòn để đáp lại tấm lòng của đôi uyên ương Nhật - Quyên (Thành Nhật = Tố Quyên) nào!

Cả vũ trường lại ngập trong tràng pháo tay nổ vang giòn. Tố Quyên, Thành Nhật cảm thấy mình trở thành người hạnh phúc nhất đêm nay...

Rời khỏi vũ trường Tây Đô đầy sôi động vui vẻ. Ngồi vào xe, Tố Quyên vô tư hát hò liên tục. Thành Nhật tưởng nàng đang chọc quê mình. Bị cô bé bằng tuổi em mình chơi mình hai vố đau oi là đau. Đau cả thể xác lẫn sĩ diện. Từ trước đến giờ, anh chỉ có lừa lọc con gái chứ con gái thì chưa hề. Giờ thì... Tới hai, ba lần. Không thể ngờ thảm hại đến thế... Mượn cớ chuyện Tố Quyên chưa hỏi ý kiến mình đã tự động đóng góp toàn bộ phần thưởng vào hội từ thiện, Thành Nhật trút giận:

- Anh thật không hiểu, khi này, khó khăn lắm mình mới đoạt được giải thưởng, thế mà em đã tặng cho hội từ tâm từ thiện gì, anh cóc hiểu.

Tố Quyên nhí nhảnh, khoái chí vì những trò vui lúc này mình dạy cho gã thanh niên này một bài học.

- Anh tiếc?

- ...

- Phải biết chia sẻ niềm vui của mình với mọi người, mới gặt được hạnh phúc nhiều hơn. Nếu anh cần, em sẽ đền bù lại.

Tất nhiên là không rồi. Nếu nói thẳng có thì quê mặt lắm. Thành Nhật đáp gọn:

- Khỏi - Anh ám ức chút rồi cho qua - Giờ em đưa anh đi đâu nữa?

Tố Quyên vờ ngần ngừ, nhưng dự định đã có sẵn trong đầu rồi.

- Ờ... ờ... Thôi, giờ tối rồi, mình về nhà. Ngày mai đáp máy bay đi nghỉ ở đặc khu khách sạn Furama nằm ở bãi biển thuộc nhóm sáu bãi biển đẹp nhất thế giới: Bãi biển Đà Nẵng.

Thành Nhật không nói gì thêm. Đôi mắt hằm đi, các ngón tay siết chặt vào vô-lăng, nhấn ga cho xe lao đi vun vút trong màn đêm...

Vút... Vèo...

Tố Quyên ném cái ba lô bay vèo vào góc tường rồi thả mình cái "uỳnh" xuống giường nệm. Dang thẳng hai tay, nàng thở phào:

- Tới rồi thấy khỏe làm sao.

Thành Nhật cũng bước vào. Hai người ở chung phòng, khách sạn chỉ còn một phòng duy nhất nên cho phép và sự đồng ý hai bên.

- Anh giường bên kia. - Tố Quyên chỉ.

Thành Nhật ngồi xuống giường kêu:

- Em mệt lắm sao?

Tố Quyên dẫu môi:

- Người chứ đâu phải máy móc sao mà không biết mệt mỏi.

- Em vào tắm đi rồi dùng cơm. Mình xuống nhà hàng hay gọi người lên phục vụ.

- Để họ đem lên cho khỏe.

Trong lúc Thành Nhật đang cất va li vào tủ thì Tố Quyên uể oải soạn cho mình bộ đồ rồi bước vào phòng tắm. Cánh cửa phòng vừa khép, tiếng nước bên trong chảy ào ào Thành Nhật ngó lờm theo...

Một lát sau, Tố Quyên với bộ đồ ngủ trắng hơi hờ cổ khoác trên người từ phòng tắm bước ra. Mái tóc xõa dài xuống lưng sóng sánh theo từng hướm đi. Màu trắng của bộ áo hòa thêm nước da nàng cũng trắng, dáng hình thon thon. Rất đơn giản. Thành Nhật đang nằm trên giường, cởi áo vứt lên đầu gối, để lộ bộ ngực đầy sinh lực. Nhìn Tố Quyên, anh phải ngồi bật dậy nhìn. Thốt không ra lời. Tố Quyên lôi cái hộp đựng đồ trang điểm, chấm tí son vào môi cho thêm màu hồng thắm. Lúc này, nhân viên tiếp tân lên gõ cửa "cộc cộc" bên ngoài. Tố Quyên không chú ý mà cứ ngăm khuôn mặt trong gương.

Nàng gọi Thành Nhật:

- Chắc họ đem cơm và thức uống lên đó. Anh ra mở cửa giùm em.

Đúng như dự đoán của Tố Quyên, Thành Nhật vừa mở cửa ra thì thấy một cô tiếp viên trẻ đẹp bưng khay cơm, có thêm hai ly nước ép như thực đơn lúc nãy đặt đứng trước cửa.

- Đây, cơm và thức uống của hai quý khách đây.

Cô tiếp viên nở nụ cười rất tươi làm Thành Nhật vừa ý:

- Cảm ơn! - Thành Nhật đưa tay bung khay phụ đem vào - Được rồi! Cô đưa tôi.

Cô tiếp viên mời mọc thêm:

- Anh chị cần dùng chi nữa không?
- Chút nữa, tôi sẽ gọi điện xuống.
- Dạ được. Chúc anh chị dùng ngon miệng!

Đúng là phong cách tiếp khách thân thiện, Thành Nhật bung khay thức ăn vào, đặt xuống bàn cạnh cửa sổ. Ở đây, hai người có thể vừa ăn vừa ngắm biển xa.

Biển Đà Nẵng xanh rờn một màu. Anh lại liếc qua nhìn Tố Quyên, thấy cô đang tập trung trang điểm liền nở nụ cười. Nụ cười đầy sâu hiểm. Tay anh bỏ vào ly nước một viên thuốc bọt màu trắng đục...

- Thôi, ăn cơm thôi. Đói quá rồi!

Dọn dẹp đồ trang điểm vào túi xách cho gọn gàng, Tố Quyên tự nhiên ngồi xuống dùng thức ăn thức uống.

Thành Nhật đã ngồi sẵn. Anh niềm nở bắt chuyện:

- Dê lụi, cá lóc nướng, đầu bếp nấu ngon tuyệt. Em dùng thử xem.
- Đây là hai món khoái khẩu nhất đấy. Hễ có cơ hội là Tố Quyên đem vài lời móc méo với Thành Nhật:

- Ủa! Anh khen món ăn quê mình ngon sao?

Đang ăn lại nghe lời này, dù tức bất nghẹn cổ, Thành Nhật cũng vờ gượng cười chịu nén:

- Anh thua em rồi? Em nói đúng, không nơi nào hơn quê hương mình.
- Minh đúng? Minh đã chiến thắng. Sức mạnh tình yêu quê hương muôn năm! Tố Quyên khoái chí. Nàng nhâm nhi từng miếng thịt, cá, ăn ngon lành trong sự thành công.

Thành Nhật giục nàng uống nước. Anh tỏ ra quan tâm đến nàng kỳ lạ:

- Khi ăn, nên uống tí nước, em ăn dễ hơn, khỏi mắc nghẹn.

Đáp lại thành ý quan tâm của Thành Nhật, Tố Quyên cảm ơn nhưng chưa vội bung ly nước lên uống. Thành Nhật nói không có gì. Cái không có gì của người sắp làm chuyện mờ ám, sắp hại đời người con gái như bao lần mình đã thành công.

Cầm đũa gắp thức ăn mà hai mắt Thành Nhật cứ mân mê ngắm nghía khắp thân thể người con gái ngồi vô tư ăn ngon lành trước mặt. Nàng hoàn toàn không biết cái bẫy mình đã giăng. Chà! Cô bé này mình càng nhìn càng thấy ham muốn tốt bụng. Đôi mắt trong lánh như ngọc, môi tô son điểm hồng, cổ hơi cao, tiếp xuống nữa là bộ ngực đầy nhựa sống với những đường nét cuộn cuộn sóng lăn tăn. Mát mắt quá!

Tố Quyên nâng ly nước lên, Thành Nhật háo hức hồi hộp chờ đợi. Đây quả là giây phút anh mong chờ nhất. Chỉ cần nàng nhấp môi vào thôi, cũng đủ hiệu nghiệm ngay, mọi chuyện sẽ rồi tốt. Uống đi!

Bất ngờ, Tố Quyên đặt ly nước lại xuống bàn. Nàng chạy lại mở tủ, lấy trong túi va li ra chiếc điện thoại đi động mới tinh.

- À! Để em gọi điện báo cho Diễm Mi biết mình đã đến Đà Nẵng an toàn.

Thành Nhật thất vọng:

- Cần gì phải báo. Chút nữa, nó cũng gọi điện cho em và anh. Em của anh mà anh không hiểu sao được.

Tố Quyên vẫn giữ ý định:

- Không, em báo cho nó một tiếng. Kéo ở nhà nó lo. Một lời nói có là bao, nhưng đổi lại là sự an tâm của người khác.

Không muốn nghe Thành Nhật nói gì nhiều, Tố Quyên đứng tựa vào thành bàn trang điểm, mở nắp điện thoại bấm số rồi áp máy vào tai.

- Alô. Diễm Mi hả? Rồi, tao và anh Thành Nhật đến rồi. Ngày mai chính thức đi chơi. Ồ...

-...

- Rồi, tao sẽ chụp rất nhiều hình về cho mày xem. Nói cho mày hay, khi nào mày rảnh, cũng nên ra thành phố Đà Nẵng một chuyến đi. Một thành phố thật tuyệt. Mới chỉ có một Furama và bãi biển thôi mà tao đã không muốn về.

- Rồi.

Tố Quyên đưa điện thoại qua cho Thành Nhật:

- Diễm Mi muốn gặp anh đó.

- Thật phiền phức quá đi mất!

Thành Nhật khó chịu đứng lên tới cầm chiếc điện thoại của Tố Quyên. Tố Quyên bước lại tới bàn. Nàng tiếp tục ăn, ăn rất gấp, ăn lia lịa giống như không ăn nhanh sẽ không kịp. Khi Thành Nhật đến thì khẩu phần của nàng chỉ còn lại ly nước.

- Em dùng xong rồi. Anh cứ tự nhiên!

Không để ý gì tới lời nàng cũng như thức ăn, Thành Nhật chỉ để ý đến ly nước và giục:

- Em uống nước đi. Anh uống với em nước thôi, chớ anh chưa đói lắm đâu.

- Ồ... được

Tố Quyên nâng ly nước lên, nàng cạn ly với Thành Nhật. Sau một, hai ngụm là Tố Quyên nhanh chóng đi ra khỏi phòng. Đưa tay khóa kín cửa lại nhất Thành Nhật bên trong. An toàn. Đợi một lúc thì nàng nghe rõ bên trong phòng Thành Nhật làm gì tạo nên tiếng động rầm rầm. Hình như gói mùng mền gì vút ủa vào cửa thì phải. Vuốt ngực, Tố Quyên thở phào nhẹ nhõm.

May! May nhờ khi đang trang điểm, thông qua chiếc gương to treo trên tường, nên nàng phát hiện Thành Nhật bỏ thuốc vào ly nước, nên nàng lợi dụng cuộc điện thoại đánh tráo ly nước: Nếu không thì...Tiêu đời!

Nghĩ lại việc làm của mình, Tố Quyên kêu trời: Tố Quyên ơi! Mi thật là liều! Tự nhiên gánh một việc làm gì đâu giờ thấy nguy hiểm quá. Giống như đang đùa với lửa, với tử thần. Mà cũng kỳ lạ. Đã biết Thành Nhật thế mà sao mình vẫn muốn ở cạnh anh ta nhỉ?